

Джеръм К. Джеръм

Духът на маркиза Епълфорд

Това е една от онези истории, които ми разказваше келнерът Хенри – или, както той сега предпочита да го наричат, Анри – в голямата зала на ресторанта на хотел „Рифъл Алп“, където прекарах веднъж една дълга седмица между два сезона, споделяйки в звънката тишина на пустото здание, обществото на две престарели стари моми. По цели дни те изплашено си шептах една с друга. Композиционният маниер, използван от Хенри се състои в това, че разказът обикновено започва с края, довежда до началото и завършва със средата. Аз отхвърлих този маниер като непрофесионален. Що се отнася до стила – доста своеобразен – опитах да го запазя и ми се струва, че разказът доби точно такъв вид, какъвто би имал, ако на Хенри му хрумнеше сам да излага събитията по реда им.

Първото ми място, ще си призная честно, беше едно кафене на Майл-Енд-роуд – е, какво пък, не се срамувам. На всекиго се налага да започне отнякъде. „Хамсията“ – така го наричахме, защото нямаше истинско име или, във всеки случай, то не беше известно, а този прякор страшно му отиваше – винаги продаваше вестници близо до нас: между нашето кафене и мюзик-хола на ъгъла. Понякога, като ми се случеше да обърна някоя и друга чашка, аз ще взема от него вестник, а пък ако го няма наблизко съдържателят, черпех го с кафе или с някой остатък от чинийките на посетителите – такива размени устройвах и двама ни. Той умееше да наблюдава и да се ослушва около нужните хора и понякога ми даваше полезни съвети за конните състезания, за което получаваше от мене кога шилинг, кога шест пенса – както дойде. Изобщо, беше мъж от тия, за които се говори: „Този ще стигне далече.“

И ето, представете си, в един прекрасен ден изведнъж влиза при нас с такъв вид, като че ли е най-малкото собственик на кафенето и води подръка момиченце, дяволче на около дванайсет години и двамата се настаняват край масичката.

– Гарсон! – вика. – Какво е днеска менюто?

– Менюто днеска е такова – отвърщам, – че ти сега ще се разкараш навън, а това – имах предвид момиченцето, естествено, – веднага ще го заведеш там, откъдето си го взел.

Момичето беше много мръсно, но даже и така се виждаше колко е хубаво – с огромни, кръгли очи, а косите му рижи. Във всеки случай, в онези времена такива коси наричаха рижи. Сега всички дами от висшето общество носят този цвят на косите – по-скоро, стараят се да го възпроизведат колкото се може по-точно – и го определят като „кестеняв“.

– Хенри – казва ми той, без даже да му мигне окото, – боя се, че вие

се забравяте. Когато аз стоя на края на тротоара и викам: „Експресно допълнително издание!“, а вие приближавате до мен със своето половин пени, тогава господарят сте вие и аз съм длъжен да ви услужа. А когато аз вляза при вас в кафенето, поръчвам си нещо и плащам за него, тогава господарят съм аз. Ясно ли ви е? Можете да ми донесете печени свински гърди и две яйца, само, моля, да не са от миналата година. А за лейди – треска на скара, по-едричка и, бъдете тъй добър, още – чаша какао.

Какво пък. В думите му имаше доста истина – той винаги се отличаваеше със завидно трезво мислене. Донесох каквото поръча. А как момичето се справяше с всичко, което се сервираше – то бе рядко зрелище. Очевидно, няколко дена не беше яла нищо. Тя омете голямата треска за девет пенса заедно с кожичката, а после две порции печени свински гърди, по пени за порция и шест сандвича – наричахме ги „стълбички“ – и два пъти по половин пинта какао, а само то можеше напълно да засити човека, понеже го варяхме по всички правила. Явно Хамсията бе успяла този ден да изкара добра пари. Той така я кандардисваше да си хапва и да не се притеснява, като че беше безплатно.

– Вземи си яйце – предложи й, щом гърдите изчезнаха от чинията. – Изяж едно от тия яйца и тогава ще бъдеш вече съвсем сита.

– Струва ми се, че май не мога повече – отговаря тя, след кратко мислене.

– Ти, разбира се, по-добре знаеш на какво си способна – казва той. – Може би за тебе е по-добре да не ядеш това яйце. Особено, ако не си свикнала да живееш нашироко.

Зарадвах се, когато свършиха, защото се тревожих да не би да не платят. Но той оправя сметката спокойно и даже ми даде половин пени бакшиш.

Това бе първият случай, когато ми се наложи да ги обслужвам, но както ще се уверите, съвсем не последният. Оттогава той почна често да я води при нас. Тя не знаеше името си и своя произход, тъй че те двамата напълно си подхождаха. Разказала му само, че била избягала от една баба, която я биела и у която живеела някъде си в Лаймхаус. Той я настани у друга една старица на тавана в същата сграда, където самият нощуваше – когато обстоятелствата му позволяваха това. Научи я да вика: „Извънредно издание!“ и й намери подходящо място на ъгъла. Хамсията и Рижото – нея така я нарекохме – смятаха, че между тях има роман, макар той да бе на петнайсет, а тя – на не повече от дванайсет. Е, че е влюбен в нея се виждаше от пръв поглед. Макар, разбира се, да не си позволяваше никакви нежности. Не беше в неговия стил. Той следеше тя да

се държи добре, а тя пък бе длъжна да се съобразява с това, което, трябва да предполагаме, ѝ беше само от полза. В случай на нужда, той, без да се стеснява, ѝ удряше по някой шамар. Тъй е прието при по-простите хора, сър. За нищо и никакво те пляскат на своята по една яка тупаница, ето тъй, както ние с вас бихме изругали или бихме запратили по нашата мисис събувалката за ботуши.

След това си намерих място в града и се магнах от кафенето, тъй че не ги видях пет години. Следващият път ги срещнах в ресторанта на Оксфорд-стрийт – беше едно такова любителско заведение, където цялата работа вършат жени, а те нищо не разбират от нашия занаят и прекарват времето си в клюки и романи – аз ги наричам не любителски, а „любовни“ заведения. Там имаха една такава съвсем светлоруса шефка, която нищо не чуваше, когато някой се обърне към нея, защото слушаше през цялото време какво ѝ шепне през тезгяха някакъв дърт глупак. Келнерките вероятно мислеха, че добрата работа се състои в това да си приказваш с часове с посетители, поръчали си по чашка кафе за два пенса, а пък ако се появи истински клиент и се осмели действително да поръча нещо, приемаха го като оскърбление. Накъдрената касиерка по цял ден любезничеше с двама млади билетопродавачи от съседния мюзикхол, които идваха поред, сменяйки се един друг. Понякога тя се откъсваше от това си занимание, за да получи пари от клиента, а понякога – не. През живота ми се е случвало да попадам в различни подозрителни заведения, а и келнерите съвсем не са такива слепи сови, както е прието да се мисли. Но никога – нито преди, нито после – не ми се бе случвало да видя едновременно толкова много интимни двойчици, както там. Беше загубена тъмна дупка и влюбените като че с нюха си я откриваха и седяха в нея с часове над няколко чашки чай и пасти „асорти“. „Идилия“ – ще кажат някои, но мен лично това зрелище ме докарваше до най-мрачно разположение на духа. Навърташе се, например, една девойка с особено странен вид, с красиви очи, а ръцете ѝ дълги и тънки – просто ужас. Идваше винаги със своя приятел в три часа. Ухажвах се по такъв начин, че просто да си умреш от смях. Тя го щипеше под масата и го бодеше с фиба, а она седеше и не сваляше очи от нея, като че гаджето му беше дъхав бифтек с лук, а той самият – гладен скитник, дето надзърта от улицата през прозореца. Да, то бе изключителна история, както научих по-късно. Някой път ще ви я разкажа.

В това заведение ме наеха за „тежките работи“, но тъй като най-тежката поръчка, която ми възложиха се състоеше от студена шунка и пиле, за които трябва да отскоча до съседната кръчма, предполагам,

че им бях нужен повече за фасон.

Бях изкарал там вече две седмици и чувствах, че почва да ми писва, когато изведнъж влиза Хамсията. Толкова се бе изменил, че в първия момент не го познах. Докаран в кариран костюм и бял цилиндър, размахваше бастунче със сребърна дръжка – тия патерици бяха тогава много на мода. Но, което ме поразиха повече от всичко – ръкавиците! Е, моята външност сигурно не бе се кой знае колко усъвършенствала, защото той от пръв поглед ме позна и ми протегна ръка.

– А, Хенри – казва, – виждам, че си се издигнал в живота.

– Да – казвам и стискам ръката му, – и няма да ми е особено мъчно, ако се издигна още повече, някъде по-далече от тая кръчмица в каквато и да е посока. Но ти явно си направил блестяща кариера?

– Нищо особено – отговаря. – Аз съм журналист.

– Виж ти! – казвам. – И в каква област? – щото съм ги виждал достатъчно, докато половин година работех в едно заведение на „Флийт стрийт“. Е, техните одявания нямаха такова великолепие, ако може така да се каже. Доспехите на Хамсията явно му струваха доста тлъста сума. Връзката му примерно бе забодена с игла, за чийто брилянт някой, ако не той самият, беше се изръсил поне с петдесет фунта.

– Виждаш ли – каза той, – аз не се занимавам с полицейски репортажи, аз подавам информация на онези, които се интересуват от конни надбягвания. Капитан Кил, може и да си чувал? Това съм аз.

– Ами? Самият капитан Кил? – викам. – Ясно, чувал съм за него.

– Самият. И тъй – продължава той, – всичко се прави много лесно. Понякога конете, на които съветваме да се заложи завършват първи и тогава, бъдете уверен, този факт в нашия вестник не се премълчава. Е, ако пък сбъркаме, никой не е длъжен да рекламира собствените си неуспехи, нали?

Той си поръча чаша кафе. Предупреди ме, че има среща, а докато чакаше си поговорихме за старите времена.

– А как е Рижото? – попитах.

– Мис Керолайн Тревелиен – отговори той, – се чувства отлично.

– Охо – удивих се, – значи вие сте научили името и фамилията ѝ?

– Да, ние узнахме това-онова относно тази лейди – вика той. – Помниш ли как танцуваше тя?

– Зависи какво имаш предвид – отвърщам. – Виждал съм как си въртеше полите там, до нашето кафене, когато го нямаше наблизко фараона. (униформен полицаи, ченге /жарг./)

– Именно това имам предвид. Сега то е доста модно. Нарича се

„каскаден танц“. Тя утре дебютира в мюзик-хола „Оксфорд“. И тъкмо тя сега ще дойде тук. Тъй че, вярвай ми, сигурен съм, че ще направи кариера.

– Напълно възможно. Би й отивало.

– Ние открихме още нещо у нея – той се наведе през масата и добави шепнешком като че ли ми съобщаваше изключителна тайна. – Тя има глас.

– Така ли? – викам. – Случва се с жените.

– Ама не! Тя има такъв глас, че е приятно да го слушаш.

– Да смятам ли, че това е някакво нейно особено качество.

– Именно така, моето момче.

След известно време тя дойде. Бих я разпознал веднага по очите и по рижите букли, макар че сега беше толкова чистички, че обядът би могъл да се сервира направо в дланите ѝ. А как беше облечена! Неведнъж ми се е случвало да бъда сред аристократи, е, та съм виждал херцогини в по-ефектни и, може би, в по-скъпи тоалети, но нейната рокля само обграждаше и подчертаваше една истинска красота. А че бе красавица, можете да ми вярвате. И нищо чудно, че всякакви вятърничави типове ѝ налитаха като мухи на кекс.

Не бяха минали и три месеца, откакто по нея се побърка цял Лондон – или в крайна сметка всичките лондонски мюзик-холове. Портретите ѝ можеха да се видят на всяка витрина и не по-малко от половината вестници на Лондон напечатиха интервюта с нея. Стана ясно, че е дъщеря на офицер, загинал в Индия, когато била съвсем мъничка и още, че е племенница на някакъв си австралийски епископ, също покойник. Явно не бе успяла да завари жив никого от своите предци, но те всичките са били важни личности. Образованието си – без това не може – получила в дома на далечна своя родственица и рано открила наклонност към танците, макар близките ѝ отначало силно се противели на нейното влечение към сцената. Е, и по-нататък всичко в тоя дух, както и се полага в подобни случаи. Оказа се, естествено, че тя е роднина с един от най-известните съдии, а що се отнася до сцената, то – явява се там, само за да има възможност да издържа баба си или, може би, болната си сестра, не помня точно. Чуден народ са вестникарите – могат да схрускат мигновено когото искат.

Хамсията не взимаше нито пенс от парите ѝ, но даже да ѝ беше агент за двацет и пет процента, не би могъл да направи за нея повече, през цялото време поддържаше шума около нейното име и работата стигна дотам, че ако вие не бихте желали повече да слушате каквото и

да било за Керолайн Тревелиен, то ви оставаше само едно – да легнете в кревата и да не поглеждате никакъв вестник. Тя беше навсякъде: Керолайн Тревелиен в дома си, Керолайн Тревелиен в Брайтън, Керолайн Тревелиен и персийският шах, Керолайн Тревелиен и стара търговка на плодове. Или – ако не е самата Керолайн Тревелиен, то ще е кученцето на Керолай Тревелиен, с което непременно се случват разни необикновени неща: ту се загубва, ту се намира, ту пада в реката – какво точно, просто няма значение.

В същата година се преместих от „Оксфорд стрийт“ в новата „Подкова“ – тъкмо тогава я преустроиха – и там ги виждах често, понеже идваха да закусват или да вечерят, може да се каже, едва ли не всеки ден. Хамсията или капитан Кил, както всички го наричаха, се представяше за неин доведен брат.

– Виждаш ли – обясняваше ми, – трябва да ѝ бъде някакъв роднина. Разбира се, можех да ѝ стана просто брат, щеше да е даже по-удобно, само че фамилната ни прилика не е достатъчно силна. Ние сме с два типа красота – и в това той бе, естествено, свършено прав.

– А защо не се ожениш за нея – викам, – и да се свърши наведнъж с всички усложнения?

– Мислих за това – отговори ми сериозно. – И прекрасно знам, че тя би се съгласила, ако ѝ бях поднесъл тази мисъл преди да открие себе си. Но сега, според мене, би било несправедливо.

– Тоест, как така несправедливо?

– Ами по отношение на нея несправедливо. Аз, ясно, постигнах много в тоя живот – доколкото ми стигат силите; тя, обаче... въобще тя сега може да се ожени за всеки лорд. Изборът ѝ е богат. Там има един такъв, аз даже го проверих, както следва. Той ще стане херцог, ако някакво си бабе предаде богу дух, което се очаква, а маркиз ще е при всички положения, това е сигурно. И намеренията му са съвсем сериозни, няма съмнение. Би било несправедливо да се изпреча на пътя ѝ.

– Ти – викам, – знаеш по-добре, но мене лично ми се струва, че без тебе, тя не би имала никакъв път, на който някой да се изпречи.

– Е, това са глупости. Аз, разбира се, съм доста привързан към нея, но няма да си поръчам надгробен камък с теменужки, даже ако тя никога не стане мис Кил. Бизнесът си е бизнес. И в моите намерения не влиза да ѝ подлагам крак.

Често си мислех какво ли би казала тя, ако на него му хрумнеше да ѝ изложи своите съображения по този въпрос. Да, тя е добро момиче, само че ѝ се беше завъртяла главата от това, което четеше по вестниците

за себе си и в края на краищата поне наполовина бе повярвала на цялата тая шуротия. Например роднинските връзки със знаменития съдия, те май я затрудняваха понякога и тя вече се държеше с Хамсията не така естествено, както някога на Майл-Енд-роуд. А той не беше от тези, които чакат какво ще им наредят.

И ето че веднъж, закусвайки при нас самичък, той изведнъж вдига чашата си и вика:

– Е, Хенри, желая ти късмет. Сега ние с тебе известно време няма да се виждаме.

– Що за новини? – викам.

– Ами нищо. Просто ми е време да заминавам. Отивам в Африка.

– Тъй. Ами как ще бъде с...

– Всичко е наред – прекъсва ме той. – Уредих тая работа. Просто пръстите да си оближеш. Право да ти кажа, заради това и заминавам.

Не разбрах веднага за какво става дума и помислих, че и тя заминава с него.

– Не – казва той. – Тя ще стане херцогиня Рейдингшир с любезното съгласие на онова бабе, за което съм ти говорил. Пък ако не, ще бъде маркиза Епълфорд. То е сигурна работа. Те утре без излишен шум ще сключат граждански брак и после аз заминавам.

– Че каква нужда има?

– Никаква – отговаря. – Просто така ми се иска. Виждаш ли, когато аз замина, нищо с нищо няма да я свързва: нищо няма да ѝ попречи да стане солидна аристократка. А пък с доведеното братче, за което ще е нужно през цялото време да е нащрек и да е готово с всякакви легенди относно родословието и наследствените владения – а произношението му не е особено аристократично – тук рано или късно ще възникнат усложнения. Когато изчезна, всичко ще стане от просто по-просто. Разбираш ли?

Е, така значи се случи всичко по-нататък. Разбира се, когато семейството научи, скандалът бе огромен и на ловък адвокат бе поръчано да обяви тая работа за незаконна. Не се спряха пред никакви разноси, можете да не се съмнявате, но не им се получи. Не успяха да открият нищо такова, което да използват против нея. Тя се държеше твърдо и мълчеше. Тъй, че им се наложи да отстъпят. Младоженците напуснаха Лондон и проживяха две години в къщата си извън града и в чужбина, а когато приказките поутихнаха, се върнаха обратно. Често срещам по вестниците нейното име, винаги пишеха за нея, каква е очарователна и любезна, и красива – очевидно роднините на маркиза бяха решили да се

примирят със съществуването ѝ.

И ето, че една вечер тя дойде в „Савой“. На това място попаднах само благодарение на жена си и ще ви кажа, че това място е много хубаво за всеки, който добре си разбира от работата. Никога не бих набрал смелост да се покажа там, ако не беше моята половинка. Тя е умна жена, изобщо си я бива. Страшно ми провървя, че се ожених за нея.

– Обръсни тези мустаци, не може да се каже, че те украсяват – ми вика тя, – и върви, опитай се. Само не се мъчи да говориш на чужди езици. Говори на развален английски и веднъж-дваж свий рамене. При тебе всичко това се получава чудесно.

Направих каквото ме съветваше. Разбира се, управителят веднага позна, че не съм чужденец, но аз ловко подпъхвах тук-таме „уи, мосю“, пък те, очевидно, нямаха кой знае какъв избор – страшно им трябваша хора. Както и да е, взеха ме и аз там работих цял сезон, и това ме направи човек. И така, влиза тя веднъж в ресторанта, истинска аристократка, цялата в кожи и брилянти и с такъв вид, че всяка родена маркиза би могла да ѝ завиди. Приближава към една от моите маси и сяда. С нея беше мъжът ѝ, но той само повтаряше нейните заповеди.

Ясно, че се държах така, сякаш никога дотогава в живота си не съм я виждал, а в същото време, докато тя ровеше в майонезата и попииваше на малки глътки бялото вино, си спомнях кафенето, треската за девет пенса и какаото.

– Донесете ми мантото – му каза тя след малко. – Хладно ми е.

Той веднага става и излиза. Без да извърща глава, заговори с мене така, все едно просто поръчваше нещо, а аз почтително стоях зад стола ѝ и отвърщах в същия тон.

– Да си получавал нещо от Хамсията? – пита ме тя.

– Получих едно или две писма, ваша светлост – отвърщам.

– Зарежи това – вика, – повдига ми се от „ваша светлост“. Говори на прост английски език, сега не ми се случва често да го слушам. Е, и как е той там?

– Изглежда, че всичко е наред. Пише, че е отворил хотел и печели доста пари.

– Ще ми се да съм заедно с него там!

– Ами? – викам. – Значи нищо добро не излезе от тази работа?

– Прилича на погребение, само че без покойник – отговаря. – И ми се пада, естествено, след като бях толкова глупава.

Но ето, че се връща този маркиз с нейното манто; аз викам: „Сертенман, мадам“ и бързам да изчезна.

Често я виждах там и при възможност тя, случваше се, да размени с мене по някоя и друга думичка. Явно, бе й приятно да поговори на своя роден език, но аз всеки път се чувствах неудобно при мисълта, че може някой да я чуе.

После получих още едно писмо от Хамсията. Той пишеше, че е дошъл за малко в Лондон и се е настанил у Морли; канеше ме да намина.

Не бе се изменил много, само дето беше малко напълнял и придобил още по-преуспяващ вид. Разбира се, заговорихме за нейна светлост и аз му предадох онова, което тя каза тогава.

– Странни създания са тези жени – вика, – сами не знаят какво им трябва.

– Ама не, те прекрасно знаят какво им трябва, само че не предварително. Откъде би могла да знае какво е да си маркиза, без да е пробвала?

– Жалко – вика той, силно натъжен. – Аз пък си мислех, че това е тъкмо за нея. Аз се вдигнах насам, само за да я погледна и да се уверя, че при нея всичко е наред. Излиза, че по-добре да не бях идвал.

– А ти самият още ли не мислиш за женитба?

– Мислил съм. Когато човек е над трийсет, можеш да ми вярваш, му е скучно да живее без жена и деца. А за фалшификации по рецептата на Дон Жуан просто нямам талант.

– Приличаш на мен – викам, – аз сядам след работа в своето кътче с луличката и по домашни пантофи и не са ми нужни никакви други удоволствия. Бързо ще си намериш някоя да ти допадне.

– Не. Няма да си намеря. Срегнах някои, които биха могли да ми допадат, ако я нямаше нея. Приличам на онези аристократи, които ни посещават – те от деца са се хранили със засукани неща от рода на „*gis de veau a la financier*“, сега вече не можеш да ги накараш да се тъпчат с бекон и зеленчуци.

Намекнах й туй-онуй, когато я видях следващия път при нас и веднъж в ранната утрин те се срещнаха в Кенсингтън Гардънс – като че случайно. Какво са си казали един на друг не знам, защото той в същата вечер отплава обратно в Африка, а дълго време не виждах нейна светлост – бе краят на сезона.

Когато я срещнах отново – в хотел „Бристол“ в Париж – тя бе в траур по своя мъж, маркиза, починал преди осем месеца. Той така и не доживя до херцогската титла – бабето се оказа по-яко, отколкото предполагаша и не се предаваше. Така че тя си остана всичко на всичко маркиза и състоянието й – макар и не малко – не представляваше нищо потресаващо, истинска дреболия за подобни аристократи. За щастие,

изпратиха ме мене да я обслужа, тъй като тя бе поискала някой, който говори английски. И тя като че се зарадва, когато ме видя.

– Е – викам, – трябва да се предполага, че скоро ще бъдеш съдържателката на онзи бар в Кейптаун?

– Помисли какво говориш – отвърща тя. – Как може маркиза Епълфорд да се омъжи за хотелиер?

– А защо да не може, щом той ѝ харесва? Какъв е смисълът да си маркиза, ако не правиш онова, което ти се харесва?

– Тъкмо – сърдито ме отрязва тя. – Не може. Би било нечестно спрямо тяхното семейство. Не, аз харчех техни пари, а и сега ги харча. Те не ме обичат, но никога няма да кажат, че съм ги опозорила. Също имат свои чувства, както и аз.

– А защо да не се откажеш от тези пари в тяхна полза? – Чувавам съм – те са бедни хора, така че само ще се зарадват.

– Невъзможно. Това е моята пожизнена рента. Докато съм жива, ще я получавам и, докато съм жива, трябва да остана маркиза Епълфорд.

Дояде супата, побутна чинията и още веднъж повтори за себе си: „Докато съм жива“. А после изведнъж подскочи и вика:

– Честна дума, а защо пък не?

– Какво защо пък не? – питам.

– Нищо – отговаря тя. – Донеси ми бланка за телеграма и по-бързо, ако може.

Донесох ѝ бланка, тя написва телеграмата и веднага я даде на портиера, а след като свърши с това, отново седна зад масата и се справи с обяда си.

Повече не се обръщаше към мен, а и аз не ѝ досаждах.

На сутринта получи отговор, много се развълнува и в същия ден напусна хотела. А следващите съобщения за нея научих вече от вестниците, където бе поместена бележка под заглавие: „Смъртта на маркиза Епълфорд. Нещастен случай“. Там ставаше дума, че тя излязла да се вози на лодка в едно от италианските езера, съпровождана само от лодкар. Излязла буря и лодката се обърнала. Лодкарят доплувал до брега, но не успял да спаси своята пътничка. Даже не успели да намерят тялото ѝ. Вестникът напомняше на читателите, че загиналата е родена като Керолайн Тревелиен, в миналото знаменита трагическа актриса, дъщеря на известния съдия в Индия Тревелиен.

Два дни ходих мрачен заради това съобщение. Аз, може да се каже, я познавах от дете и винаги съм се интересувал от съдбата ѝ. Глупаво, разбира се, но хотелите и ресторанти отчасти загубиха моя интерес,

защото вече нямаше надежда да я срещна в един от тях.

От Париж се преместих във Венеция и постъпих в един неголям хотел. Моята жена смяташе, че няма да е лошо да понауча малко италиански или може би просто ѝ се искаше да поживее във Венеция. Това ѝ е хубавото на нашата професия – може да пътуваш по света. Ресторантчето не го биваше и ето, че една вечер, когато лампите още не бяха запалени и нямаше посетители, реших да почета вестник, но изведнъж чух да се отваря вратата, обърнах се и виждам да влиза тя. Да я сбъркам с друга – изключено: не беше от тези, дето ги бъркат.

Очите ми се качиха на челото, а тя идва все по-близо и тогава прошепнах:

– Рижо! – това име кой знае защо първо ми дойде наум.

– Същата – вика и сяда до масата насреща ми и като почна да се смее!

Не можех да кажа ни дума, не можех да помръдна, до такава степен бях ошашавен и колкото по-изплашено я гледах, толкова по-силно тя се смееше, докато накрая не влезе Хамсията. Никак не приличаше на призрак. Напротив, видът му бе такъв, като че е заложил на число, което печели.

– Охо, та това е Хенри! – вика той и ме хлопва по гърба с такава сила, че моментално идвам на себе си.

– Пък аз си мислех, че си умряла – викам и продължавам да я разглеждам. – Четох във вестника: „Смъртта на маркиза Епълфорд“.

– Точно така и беше – отговаря тя. – Маркиза Епълфорд умря и слава богу. А пък аз съм мисис Кил, родена Рижото.

– Помниш ли, ти казваше, че скоро ще си намеря някоя, дето да ми допада? – ми вика Хамсията. – И, честна дума, прав беше. Намерих. Все изчаквах да срещна някого, който да се сравнява с нейна светлост и, боя се, дълго би ми се наложило да чакам, ако не бях се сблъскал с нея.

И тук той я хваща подръка, по същия начин, доколкото си спомням, както в онзи ден, когато за първи път я доведе в кафенето. И боже мой, колко отдавна беше това!

Тъй завърши една от историите, които ми разказа келнерът Хенри. По негова молба поставих на героите измислени имена, тъй като Хенри твърди, че Първокласният Семейен Комерчески хотел на капитан Кил в Кейптаун съществува и до ден днешен и стопанката му е все същата – красивата червеносока жена с прекрасни очи, която може да бъде сметната и за херцогиня, докато не заговори. Произношението ѝ все още леко напомня за улицата „Майл-Енд-роуд“.

КРАЙ

© Екатерина Димитрова, превод от английски

Jerome K. Jerome
The Ghost of the Marchioness of Appleford, 1901

Сканиране, разпознаване и редакция: Теодора, 2008

Публикация

Джеръм К. Джеръм. Джентълмени и привидения. Разкази
Съставителство и превод: Екатерина Димитрова
Selekt ABC, София, 1993
Печат: Полипринт, Враца
255 с.

Observations of Henry, 1901

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6755>]